

Almindelighed ere paa vore Opdragelsesanstalter. Er dette ikke utilladeligt, saa ved jeg ikke, hvad der er utilladeligt.

Det skete for nogen Tid siden, da jeg i Pressen fremdrog en Dom, der var falden over en Kvinde, som havde mishandlet sit Barn, at jeg fik et Brev fra en Lærerinde her paa Sjælland, som er Medlem af Gadstrup Bys Sygekasse. Hun skrev i Slutningen af dette Brev, det har ogsaa Ærinde til Overinspektøren, og det ærede Medlem for Kellerup, der har skamroست Overinspektøren, beder jeg i særlig Grad lægge Mærke til, hvad denne Lærerinde, som er Medlem af Værgeraadet paa den paagældende Egn, skriver. Hun skriver: „Derimod er der en anden Sag, som jeg vilde ønske, De kunde og vilde oplyse lidt nærmere: Det drejer sig om de Børn, som Københavns Magistrat“ — det er de konservative Borgmestre i Københavns Magistrat — „sætter i Pleje paa Landet. Her have vi det Tilfælde, at Børn uden videre anbringes i Hjem, som Sogneraadet ikke har og aldrig vilde anbefale. Hr. Assessor Brun nægter det, men det er ikke desto mindre Tilfældet, og naar Værgeraadet gør Vrøvl, erklærer Hr. Brun, at den Sag har Værgeraadet intet med at gøre. En saadan Anbringelse er vistnok ganske ulovlig, og vi have ved vore Møder ofte talt om det og undret os over den Særstilling, som Københavns fattige Børn derved kom til at indtage. Hvis De vilde undersøge denne Sag“ osv. osv.

Værgeraadene ude paa Landet maa ikke tage sig af en Dreng, der bliver anbragt i Tjeneste hos en Husbond, naar vedkommende kommer fra København, saa kommer det dem ikke ved. Men der trænges til et alvorligt og effektivt Tilsyn. Skønt mange af vore Værgeraad ikke kunne siges at være ideale, repræsentere de dog i Almindelighed en større Indsigt end den, som en tilfældig Inspektør, der en enkelt Dag om Aaret kommer derud og inspicerer, er i Besiddelse af.

Det ærede Medlem for Kellerup sagde i Gaar, at man ved den fremkomne Kritik let kunde risikere, at der var Landmænd, som ikke vilde tage en fattig Dreng i deres Tjeneste, ikke vilde tage ham i Pleje, naar de kunde risikere, at der en skønne Dag kom en Mand og stak sin Næse ind igennem Døren og vilde have at vide, hvordan det stod til og vilde tale med Drengen. Jeg tror ikke, der vilde ske nogen særlig Skade, om adskillige af disse Landmænd meldte sig fra den Bestilling at have Børn i Pleje. De gode Husbønder

blandt vore Landmænd, Husmænd og Gaardmænd føle sig ikke brøstholdne; de have ikke noget at stikke under Stolen, der er ikke noget i Vejen med dem, men med de enkelte daarlige Husbønder, som Forhørsakterne i Hebronsagen give Oplysning om, er det en anden Sag. Det er kun et Par Maaneder siden, at den tidligere Plejemoder paa Fru Linds Optagelseshjem i en Artikel skrev følgende: „Plejemoderen Frk. Stokholm, som kom til Hjemmet, da det var i Dragør, har udtalt til mig, at Børnenes Møder var opfyldte af Jord og Grus, der var ingen Mad til Børnene. Hun maatte gaa ud at tigge Maden til dem. De frøs ligeledes, thi de havde intet at fyre med, der døde flere Børn. Fru Arentoft har udtalt sig om det samme. Da Hjemmet senere blev flyttet til Løngangsstræde, maatte man lade Børnene ligge i Senge, fordi de intet Tøj havde til dem.“ Hun retter en Række Anklager, til Dels efter eget Selvsyn, mod Fru Lind. Denne staar opført med et aarligt Tilskud til Optagelseshjemmet paa 3,000 Kr.

Jeg har aldrig hørt noget om, at den nuværende Overinspektør har interesseret sig for de graverende Skandaler, der have været fremme paa Børnehjemssagens Omraade. Imidlertid har det ærede Medlem for Kellerup i Gaar bebrejdet mig min Kritik, ligesom en Del andre af samme Retning som han, og jeg ser af „Dannebrog“, Justitsministerens Organ, i Gaar, at jeg behøvede blot at gaa til Justitsministeren. saa var han straks parat til at tage Affære. Jeg ved det ikke, men indtil Dato har det dog været saadan, at, hvor vi ikke først have draget de Skandaler, der have været paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, frem, ere de først komne frem, naar der er sket en Forbrydelse. Vilhelmi Møller ødelagde en hel Mængde Dreng paa „Kana“, men hun skulde først myrde en Dreng, før man fandt ud, at det var galt paa „Kana“. Otto Mathias Andersen Møller skulde først tilsvine alle de Dreng, der havde været paa de to kristelige Optagelseshjem, inden man skred ind. Det er saare karakteristisk at gennemlæse Højesteretsakten om denne Sag og se, hvorledes Politiasistent Steffensen, der er Medlem af kristelig Forenings Bestyrelse, bl. a. har holdt Forhør over den Pige, Valborg Mortensen, som det ærede Medlem havde saa travlt med i Gaar. Hun er aandssvag, men mon det nu alligevel er saa helt usandt, hvad hun tager tilbage? Denne Valborg Mortensen har dog alligevel haft Ret, da hun gik til Bestyreren for